

ΑΘΗΝΑ Ι· ΚΗ ΖΩΗ

Η ΓΛΩΣΣΑ *

(Έγκυόλιος πρὸς δίλους τοὺς συντάκτας τῆς Ἀ' Ακρόπολεως περὶ τοῦ πώς εἰς τὸ μέλλον θὰ γράφουν τὰ χρήματα, συνεντεύξεις, πραγματικά, εἰδήσεις ποὺ θὰ δημοσιεύωνται στὸ φύλλο).

Κύριοι συνάδελφοι,

Κάθε ημέρα ποὺ διαβάζω τὴν «Ἀκρόπολιν» βλέπω μερικὰ πράγματα γιὰ τὰ διοῖτα δυστερούματα πολὺ μαζῆ σας. Γιατὶ ἐῷ ξέρω πῶς εἰσθε ἀνθρώποι μὲ μυαλό, ἐνῷ ξέρω πῶς τὸ μυαλό αὐτὸ δέραθε ἀρκετὰ γράμματα, βλέπω νὰ γράφετε μιὰ γλώσσα ἀσυνάρτητη, ξείγγλωτη, ἀχτένιστη, σὰν τσαπατσούληδες, σᾶν κατάδικοι ποὺ κάνετε μιὰ δουλειὰ μὲ τὸ στανιό καὶ μὲ δίχως ὅρεξι. Γιατὶ ἀν εἴχατε ὅρεξι θὰ ἐγράφατε πολὺ δημορφα. Αὐτὸ τὸ καταλαβανώ ὅταν σᾶς ἀκούω νὰ φιλορήτε κωλυσιεργοῦντες γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι μου. Τότε φιλορήτε μὲ μεγάλη ὅρεξι καὶ μιλήστε κάτι τὸ Ελληνικά ποὺ ἀν τὰ γράφατε μὲ τὴ γλώσσα καὶ ὅχι μὲ τὴν πέννα. Θὰ ἔγγαζε κάτι φύλλα ἀριστουργήματα. Ἀλλὰ δὲν ξεύρω πῶς σᾶς καθαλλικεύει διαβολος καὶ μόλις βουβαθῆτε καὶ πιάστε τὴν πέννα ξεχνάτε τὴν γλώσσα ποὺ μιλούστε πρὸ πέντε λεπτῶν. Καὶ γράφετε κάτι ἀλαμπουρνέζικα ποὺ φέρνουντε τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀπελπισία.

Ἄρχετε καλὰ στὴν ἀρχή.

Μὰ ἐκεῖ ποὺ πάτε καλὰ ζειρουρνίζετε ξέαρνα μιὰ δοτική, ποὺ μέσα στὸ χειρόγραφο κρέμεται σὰν τὶς κολώνες στοὺς τοίχους τοῦ Ἀρτακείου. Παρακάτου καρρώνετε ὡς ἔνα παλοῦν μιὲ συλλαβικὴ αὔξησις Δηλαδή, εἰς τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, κάτι ποὺ μιλαζεῖ σὰν νὰ ζωγραφίζετε ἔναν ξνθρωπο μὲ σκακάκι καὶ πανταλόν: καὶ νὰ τοῦ φορεῖτε καπέλλο ισπανικὸ μὲ φτερό. Τὶ χρειάζεται ἔνα τέτοιο λουφίο, βρὲ παιδιά, στὴ λέξι; Τὶ χρειάζεται μιὰ χρονικὴ

* Σημ. τοῦ «Νουμᾶ». Τὸ ἄρθρο κύττα τοῦ Σταθόπουλου δημοσιεύθηκε στὴν «Ἀκρόπολη» (7 τοῦ Αλωνάρη, σελ. 2, σελ. 2—3). «Αμα τὸ διαβάσει κι δικός μας Χαραλάμπης Ἀντρεαδής, ποὺ βρίσκεται τώρα στὴ Ρουσσία, θάποφαίστε νὰ μὴ γράψει στὴν ὑπερκαθαρεύουσα ὅτα δέρθει τοῦ στέλνει στὴν «Ἀκρόπολη».

Θὰ πη δῶ πο λὺ πο λὺ,
Θὰ γε λῶ μὲ χα ρά,
νά ζω ἡ κα λή.
τί χα ρά, τί χαρά!

Λέξεις τονισμένες στὴν παραδίγουσα.

γά λα, γά τα, μά τι, μέ λι,
κύ μα, νῆ μα, σῶ μα, χῶ μα,
λέ ω, πί νω, δί νω, θέ λω,
χύ νω, χά νω, νά ζι, χά ζι.
φω νά ζω, τι νά ζω, πο τί ζω.
με γά λη λε κά νη γε μά τη γά λα.
θέ λω γά λα μὲ καφὲ.
θέ λω φω μὶ μὲ πο λὺ μέ λι.
φά γε λί γο μέ λι.
ξ χω λί γο φω μὶ.
νά ή με γά λη γά τα.
τὸ κα λὸ ἀ γῶ ρι με λε τῷ.
ξ χω ξνα βε λό γι ψι λό.
θὰ ρά φω τὸ φό ρε μὰ.

αὔξησι σὲ ἄλλη λέξι, ποὺ μιλαζεῖ σὰν ἀστειοτάτη ὑπόκλισι: ἐμπρὸς στὴν μεγαλειότητα τοῦ δασκαλισμοῦ; Πότε ἀκούσατε νὰ μιλάῃ κανεὶς μιὰ τέτοια φτειασιδωμένη, γλῶσσα, χωρὶς νὰ ἀρχίσουν ὅλοι τριγύρω νὰ τὸν κοροϊδεύουν; Πότε δὲ πατέρας σας σᾶς ἔστειλε στὸ διάβολο μὲ τὸ «ἀπελθεῖ»; «Τυπόθεσατε πῶς πάτε σπῆτι σας καὶ σᾶς ρωτάει δὲ πατέρας σας: «Τὶ νέα, βρὲ παιδί, ἀπὸ τὴ Βουλή;» Τὶ θὰ τοῦ εἰπῆτε; Μήπως θὰ ἀρχίσετε:

— Ἐνῷ ἦγόρευεν ἀπὸ τοῦ βίηματος δὲ κ. Κολοκυθόπουλος, δὲ κ. Παπαρούνας ἐγέρθης ἡγέρης τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἔτεινε ταύτην πρὸς τὸν φήτορα, τοῦ προέδρου οὗτως ἔξαναγκασθέντος νὰ ξακαλίσῃ τὸν κ. Παπαρούναν εἰς τὴν τάξιν καὶ νὰ ἐπιβάλῃ αὐτῷ δύως ξακοποίησῃ . . . καὶ τὰ λοιπά καὶ... δὲ κ. Παπαρούνας ἤτησατο ζυγγνώμην...

Ἀκούς ἤτησατο! Θὰ σᾶς δείρῃ δὲ πατέρας σας. Τὸ ξέρετε καλὰ αὐτό. Δὲν τὸ λέτε στὸ σπῆτι ἔτοι, δύως δὲν τὸ λέτε καὶ στὸ καφενεῖο, δύως δὲν τὸ λέτε καὶ στὸ δρόμο. Λέτε ξπλῶς σταυρούσιν: «Ἐνῷ μιλοῦσε ὁ Κολοκυθόπουλος τὸν μούντζωσε δὲ Παπαρούνας. Γιατὶ νὰ μὴ τὸ γράφετε κι' δλας; Τὶ εἶναι ἡ ἐφημερίδα; Σὴν ἔνας ξνθρωπος. Ποὺ βγαίνει κάθε πρωὶ καὶ μιλάει στὸν κόσμο δύως θὰ μίλαγε ξνθρωπος. Πάρτε τὸν ἀναγνώστη καὶ τὴν ἐφημερίδα ὡς δύο φίλους ποὺ πάθουνται καὶ πίνουν μαζῆ τὸν καφέ τους καὶ κουβεντιάζουν. Οἱ ἀναγνώστης ἔκούει τὶ ἔγινε χθὲς ποὺ έλειπε, δὲς ποῦμε, ἀπὸ τὴν Αθήνα. Η ἐφημερίδα τοῦ διηγεῖται καὶ λίεις καὶ τὴν ίδεα της, δύως κάθε ἀνθρωπος ποὺ ἔνῷ διηγεῖται λέει κι' δλας δὲν ἥταν σωστὸ αὐτὸ πού ἔγινε. Τόσο εἶναι ἀληθινό αὐτὸ πού φαίνεται σ' δύοιον δῆτε νὰ διαβάζῃ ἐφημερίδα. Θὰ τὸν δῆτε νὰ ζαρώνῃ τὰ φρύδια του, νὰ θυμώνῃ, νὰ γελάῃ, νὰ κάνῃ ἔνα σωρὸ κουνήματα. Ξέρετε τὶ σημαίνουν δύλα αὐτά; Διαβάζεις ἀρθρο καὶ σὲ κάθε γραμμὴ λέεις κι' αὐτὸς ἀπὸ μέσα του τὴν γνώμη του.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ γλώσσα ἡ ζωτανή, ἡ ἀληθινή, ποὺ πρέπει νὰ γράφουμε. Η μακαρουνέζικη δὲ μιλάεται. «Οπως δὲ μιλάεται καὶ ἡ δημοτική, ἡ πολὺ δημοτική, ποὺ τὴ λένε — ἀς τὴν ποῦμε καὶ ἐμεῖς — μαλλιάρη(*). Οὔτε ἡ μία, οὔτε ἡ ἄλλη. Θὰ ἀκολουθήσετε λοιπὸν τὰς μεταξὺ τῶν δύο. Απὸ σήμερα ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ χρήσις ἑκείνων ποὺ εἶπα ἀνωτέρω.

* Σημ. τοῦ «Νουμᾶ». Αὐτὸ μήν τὸ προτέχετε τὸ γράφεις δὲ Σταθ. ἔτοι γιὰ τὸ φόδο τῶν Ιουδαίων, μήπως καὶ τὴν ποῦγε... δημοτικήτῃ!

Λέξεις προπαροξύτονες.

μά θη μα, μα θή μα τα, νή μα τα,
φό ρε μα, φο ρέ μα τα, χώ μα τα,
ἄ λο γο, ἄ λο γα, ἄ χε ρχ,
χά θη κε, χώ θη κε, χύ θη κε,
ψή θη κε, λύ θη κε, δέ θη κε,
χά νε τε, κά νε τε, πί νε τε.

τὸ φό ρε μα χά θη κε — τὸ ἄ λο γο λύ θη κε — τὸ βό δι δέ θη κε — τὸ φω μὶ φή θη κε — τὸ νε ρό χύ θη κε.

μά θε τε τὸ μά θη μα — μήν κά γε τε φέ ταξί ες — μή φω νά ζεις πο λύ — μή χύ νε τε χώ μα τα — μήν πίνετε πο λύ νερό — τὰ παθηματα μαθήματα.

Ηνέματα.

ἄ λο γο, ἔ ξο ή, ἄ γῶ ρι, ωρα,
ἄ λα τι, ἄ μά ξι, ἔ κα το,
ἄ ξι ος, ἄ γι ος, ἄ γα πῶ.

Κάθε συντάκτης ποὺ θὰ παραβῇ αὐτὴν τὴν Ἐγκύλιον θὰ τιμωρήσεις αὐστηρῶς. Πρόστιμο δύο δραχμῶν θὰ ἔχετε γιὰ κάθε δοτική, μετοχή, ἀπαρέμφατο, παρακείμενο κλπ. Ἐν δποτροπῆ. — (Σημειώσεις: Τίθεται πρόστιμο δύο δραχμῶν εἰς τὸν Τιμ. Σταθ. διὰ τὸ «ύποτροπῆ») θὰ τιμωρεῖται μὲ πρόστιμο δέκα δραχμῶν. Καὶ δὲν τὸ ξανακάνετε θὰ παίσεθε ὡς ἀγράμματος καὶ ἀκατάλληλος γιὰ τὴν σύνταξη τῆς «Ἀκρόπολεως».

ΤΙΜ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Σ' ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ

Στὴν κ. Ειρήνη Α. Δευτρινοῦ

·Κεῖ ποὺ ἡ νύχτα είχεν δρχίση
Στὸν καθάριο οὐρανὸν
Καὶ χαμήλωνε νὰ δύσῃ
Κάδε ἀστέρι του τρανό,

Φῶς ἐφάνηκε στὰ μέρη
Ποὺ γλυκοχαράζει αὐγὴ,
Κ' είταρ τὸ δικό σου ἀστέρι
Ποὺ σημάδεψε νὰ βγῆ.

·Εσημάδεψε, κι' ἀγάλι
Μὲ λαμπρὴ ἀκτινοβολή
·Ολοφότιστο προβάλλει
Στὴ χρυσή του ἀνατολή.

·Μεσουράνισε καὶ είχει
Τάρα λάμψη μακρονὰ
Καὶ τὸν ἵσιο δρόμο δείχνει
Στῆς νυχτὸς τὴ σκοτινά.

·Είνε δμοιο στὴ φύση
Σὰν ἐκεῖνο τοῦ βροριᾶ
Ποὺ ποτὲ δὲν πάει στὴ δύση,
·Έχει αἰώνια θωριά.

·Μ' ἀν ἐκεῖνο τὸ σκεπάζει
Σύγνεφο διαβατικό
Τὸ δικό σου δὲν τὸ ισκάζει,
·Έχεις φῶς πνεματικό.

ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΠΕΡΟΓΛΗΣ

ἡ μέ ρα ἔ φε ξε.
ἡ μη τέ ρα ση κώ θη κε,
θὰ πᾶ με πε ρί πα το.
ἐ γώ θέ λω λί γο γά λα,
ἡ μη τέ ρα ἔ ξα λε πο λὺ γά λα.
τὸ ἄ ε ρά κι φυ σᾶ σι γά σι γά.
δ θε δες δλα τὰ ἔ κα με κα λά.
σ' ἄ γα πῶ θε ἐ, σὲ τι μῶ.
ἄ γι ος, ἄ γι ος, ἄ γι ος, δ θε δε.
θέ λω νὰ γί νω κα λὸ ἄ γά ρι, νὰ μ' ἄ γα πῆ δ θε δε.
ἡ μη τέ ρα μ' ἄ γα πῆ.

ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

α	Α	α	Α	ν	Ν	ν	Ν
β	Β	β	Β	ε	Ε	ξ	Ξ
γ	Γ	γ	Γ	ο	Ο	ο	Ο
δ	Δ	δ	Δ	π	Π	π	Π
ε	Ε	ε	Ε	ρ	Ρ	ρ	Ρ
ζ	Ζ	ζ	Ζ	σ	Σ	σ	Σ
η	Η	η	Η	τ	Τ	τ	Τ